

Um sjúkhús

Ein sum hefur roynt at fylgja eitt sindur við í tí, sum hent eri Føroyum við sjúkhúsbýgging og samstundis hvussu hetta verður gjørt í øðrum londum, dugur skjótt at siggja, at norðurlondini hava gjørt nógv burtúr at veita okkara samfeløgum góð heilsuviðurskipti. Hetta er sjálvsagt í Norðurlondum, sum øll meira og minni eru ávirkad av sosialdemokratiskum stýrisslag, ella einum stýrisslag, sum leggur nógvant dent á at tryggja tí breiða fólkinum eina so góða tilveru sum gjørligt, soleiðis at tað ikki skal verða kapitalurin, peningapungurin ella rangstíggjurin, sum ger av, hvussu tú skalt viðgerast, um tú hefur hjálp fyri neyðini.

Og hetta var tað, sum vit trúðu eisini var galdandi í Føroyum. Men so halda ikki allir føroyingar. Her skal tað framvegis verða avgerandi, um man hefur pengar til at búsetast í Havn, tí tey, sum búa í øðrum øygjum, skulu ongan tjansin hava til at koma fram at »herligheitunum« fyrrenn vit eru komin uppá 250.000 íbúgvir í Føroyum?

Ja, sig so, at vit ikki hava snúsklókar læknar í Føroyum. Fyrrenn vit eru komin uppá hetta tal, kanst tú ikki rokna við at bugva í einum »ordiliga organiseraðum« samfelag.

Nei, nú var tað ikki soleiðis teir skrivaðu, men tað skal ikki gera meg kløkkan, um fleiri fólk hava fingið ta fatan av tí, sum Essa og aðrir, sum halda seg vera klókast, hava skrivað, sjálvt um teir sjálvsagt hava grein í sínum prinsipiellu metingum.

Men hví skal tað vera so, at allir sum hava verið bert hesar krákumánaðarnar á asfaltinum, allir sum ein skulu kenna seg ov

góðar til at kunna virka uttanfyri Havnina?

Er tað ikki tann einasta gongda leiðin, tann sum okkara politikarar hava ávíst, nú teir hava lagt eina ávísa leið við útbygging av okkara sjúkhúsum?

Tað eru hóast alt okkara politikarar, sum hava frægstu felling við hvussu landið best er farið — tað álit hava vit á teimum. Teir hava gjørt av, at vit skulu úbyggja sjúkrahúsin á tann hátt, at landsjúkrahúsið kemur at standa sum »stóri beiggi« og síðani undir líðini á honum sjúkrahúsin í Suðuroy og í Norðuroyggi, soleiðis at skilja, at hesar triggjar eindir samvirka, ja rætt sum í halgubók stendur — samvirka til tað góða, tað vóna vit.

Og tað var í grundini tað, sum eg vildi við hesum orðum, minna okkara góðu læknar og onnur hospitalsfólk á, at tit hava fingið tað stóra privilegium at fáa jobb við heimsins bestu arbeiðsviðurskiptum, bert áralagið er til staðar. Og so kunnu politikarar, og onnur sum royna at gera góðar fyrirteyri fyri tey sjúku, gera hvat tey vilja, tí finna hosi fólkini ikki áralagið og tað nakað skjótt, ja so kan alt gera tað sama.

Tað er sjálvsagt ikki satt, at landsjúkrahúsið er nakað centralsjúkrahús, tað siga sjálvt teir læknar, sum annars eftir umstøðunum rokna seg at vera á hægstu tindum (her ikki hugsað um lonarlagið), tí fyrrenn vit telja 250.000 fólk verða vit ikki roknað fyri nakað sum helst.

fólkið var lutfallsliga hárlitt. Hann visti, satt at siga, akkurát hvussu Andrass var, tá hann sá hár hansara. Í skapi vóru Andrass og hesin næmingurin eisini ógvuliga líkir. Onkuntið kundi hann eisini fara skeivur og rúpa hendan Andrass, og tá hvakk hesin við, tí hann kendist ikki við nýggja navnið.

Tað var so friðarligt alla staðni, einki óljóð hoyrdist, uttan tað tunga dunið frá briminum, og tá hann hoyrði hetta, kom hann altíð fyri seg seg sjálfan í hugaheimin. Hann hevði yrkt okkurt, men einki var komið upp á prent enn, og hesum hevði hann fortroð av, tí hann vat eitt skald. Nú á eldri árum visti hann, at hann sjálfur var skald.

Hann hevði so ofta havt ymiskar dreyamar. Droymt um, at hann sá navn sitt L. L. Hansen í hvørjum vikublað. Og so kundi hann droyma um permur á bókum við bókstavunum L. L. Hansen á. Hann kundi óta bókina í hondum sínum og sat tá og las fyri seg sjálfan burtúr ongunum. Hann varð í dreymin forður langa leið avstað.

Tað var bert eitt við hesum

Nei, vit hava í kraft av ríkisfelagsskapinum — sum vit fyrri alt í verðini ikki vilja missa — Ríkishospitalið í Keypmannahavn sum okkara stóra álit, tá vit her heima eru ov smár.

Latið okkum nú sláa kalt vatn í blóðið, og ikki bara hugsa um at mjoiva okkara persónligu koku, men heldur hugsa um, at vit liva í einum øygjalandi, har tað er meira neyðugt enn aðra staðni at forstanda hvønn annan, eisini, at vit sum øygjalólk megu bera byrðarnar sum tað kostar at bugva spjatt.

Tað er bara í Føroyum, vit kunnu liva soleiðis at allar familjur hava møguleikan at liva eitt sunt liv, bæði til handans og andans, bert vit skiltu eitt sindur av staðni hjá granna okkara.

Teir hava tað útmerkað gott í Havn, men vit, sum eru í útjaðaranum, vit vilja eisini kunna eksistera har vit eru, uttan at stúra fyri at vit einaferð neyðast at gerast havnarfólk, tí sjúkhúsin í Klaksvík og á Tvøroyri ikki eru meira — og tí vit av heilsuárum verða noyðd at flyta til hina deiligu Havn — tá verður hon bara tað mótsatta.

Vit hava eisini loyva at liva.

P.

bókstavum. Tað fyrra L'íð hoyrði ikki heima í navni hansara. Hetta var komið av sær sjálvum, og ofta skuldi titið til, áðrenn tú fekk eitt eyknevi ella ein eykabókstav. Einaferð hevði hann brúkt bókstavin L, sum tekin um, at hann var lærari og nokk var. Av hesum fekk hann navnið L. L. So fann onkur uppá at nevna hann L. Hansen, og so var tað aftur ein, ið helt, at betur var L. L. Hansen, og síðan tann dagin hevði hann altíð brúkt L. L. Hansen. Líka legði hann í.

Tað vildi siga, at fyrra L'íð stóð fyri lærari, og seinna stóð fyri Lávus, so at rætta navn hansara var, Lærari Lávus Hansen. Hetta var ógvuliga láturligt, men honum dámdi so væl navnið L. L. Hansen og tí brúkti hann tað eisini altíð. Hetta navnið var ógvuliga lættfatligt og ógvuliga lætt at siga.

Nakrar dagar eftir at hann hevði staðið soleiðis, var ein komin yvir til hansara og hevði spurt hann, um hetta ikki var L. L. Hansen. — Jú, hevði hann svarað.

Nakrar dagar eftir at hann hevði staðið soleiðis, var ein komin

Alt
sama merki

Kølskáp	1
Frystiskáp	2
Frystiboxir	3
Køli- og frystiskáp í einum	4
Køksmaskinur	5
Uppvaskimaskinur	6
Vaskimaskinur	7
Snarhvørviskiljur	8
Strúkjørn	9
Strúkimaskinur	10
Breyðsnerkjarar	11
Dustsúgvarar	12
Gólvblankarar	13
Komfýrar	14
Ovnar við og uttan plátum	15
Kókiplátur	16
Køksborð og komfýrar í einum ..	17
Veggjarovnar	18
Vatnhitarar	19
Hitaskáp	20

Aðalsola fyri Føroyar

EMIL THOMSEN

Bókbíndaragøta 8 · Tlf. 11106

Áarvegur 5 · Tlf. 11109

Spinnið í Gøtu

Tygum fáa gott tógv og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll slog av føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKID

v/Ólavur Gregersen · tlf. 20 í Gøtu

Øllum tykkum, sum gleddu meg á sjeytífimráðadegi, vil eg bera eina hjartans tókk.

Takk fyri gávur, blómur og telegrammir, sum gjørdur mær dagin so minnirikan og hugnaligan.

Ikki minst vil eg takka tykkum, sum vitja hava inn á gólvíð hjá okkum, ta tíð, meðan Elsa enn var á lívi millum okkara, og harvið sýndu okkum samhug og eitt hjartalag, sum eg aldrin vil gloyma. Fyri vinarlag og hjartalag í árin mong veiti eg tykkum øllum eina hjartans tókk.

DANJAL JÁKUP JOENSEN

yvir til hansara og hevði spurt hann, um hetta ikki var L. L. Hansen.

— Jú, hevði hann svarað.

— Jamen, so kennast vit, hevði hesin sagt.

— Tað kann væl vera, hevði hann bitíð aftur.

— Íðan er tað ikki L. L. Hansen? hevði hesin spurt.

— Jú, hetta er L. L. Hansen, hevði hann rópt inn í oyru hansara og var síðan farin sin veg.

— L. L. Hansen, hevði hesin rópt aftaná honum — eg havi eitt bræv til tygara.

Hann steðgaði. Hvør kundi tað vera? Magdalena? Nei, hon

var gift fyri hálvari öld síðan. Hvør so?

— Hvørjum er tað frá? hevði hann spurt á vegnum móti hesum.

— Eg veit ikki L. L. Hansen, varð svarað.

Nú kom rættulig óði í hann. Hann skríkti brævið úr hondunum á hesum og fór kvikliga gangandi móti húsum. Tá hann kom inn í køkin, skríkti hann skápshurðina upp, skraeddi brævið sundur og beindi tað í ruskilatið.

Ólavur Beiti